

ZESTIENDE HOOFDSTUK

Verdere schreden

Lysbeth had het weenend Pauwelken toch eindelijk in slaap gesust... Diep verslagen stond ze bij het beddeke, waar 't knaapje nu al zijn angst en droefheid vergeten had. 't Hoofdje met de gouden lokken rustte op de nat beschreide peluw en ook de bleeke wangen droegen de sporen van tranen...

Lysbeth hoorde een stap beneden en haastig snelde ze de trap af.

— Mijn liefste, mijn liefste!

Antoon Ravels stond daar, met vurig gelaat en flikkerende oogen.

— Antoon... gij hier!

— O zend mij niet heen, Lysbeth... we zijn alleen... alleen met onze smarte, want ook ik werd getroffen... Zoo juist werd mijn oom Heins naar den kerker gevoerd.

En de jongeling pinkte een traan weg...

— Uw oom ook! herhaalde de maagd verschrikt. Maar, Antoon, zij zullen morgen mijn moeie en uw oom in vrijheid laten!

— Helaas, ik vreeze!

— Wat vreest gij! Neen, Antoon, bij God neen, zoo onrechtvaardig kan de overheid niet zijn... Mijn moeie, een katholieke vrouwe... uw oom, die verkleefd is aan de kerke...

— O, Lysbeth... heden werd mijn vertrouwen in de kerke diep geschokt, ik ook verwerp haar leer, ik ook wil een ketter, een afvallige, een vervolgde zijn. Nu is uw Antoon één met u... Meer dan weken van overpeinzing, dan de talrijke gesprekken met u, troffen mij de woorden, die Backereel in 't aanschijn van den dood uitsprak! Die zoo sterven durft, dwaalt niet! Lysbeth, geen hinderpaal rijst nog tusschen ons, 't geloof en ook de smarte vereenigen ons... Ik weet dat wij nu niet elkander liefkoozen mogen, 't past kwalijk te minnen, als onze geliefde betrekkingen in den kerker zuchten, maar deze kus bezegelt ons verbond. En hartstochtelijk drukte hij de weenende maagd in zijn armen.

Laten we nu bedaard spreken, Lysbeth... zetten wij ons

hier neer, niemand kan ons storen en wij hebben veel te overleggen. Wat zult ge morgen doen, Lysbeth?

— Moeie zal terugkeeren.

— Vlei u niet met ijdele hope, liefste... Wees nu bedaard...

— Hier zal ik toeven, tot moeie terugkeert, en zoo ze in den kerker moet blijven, dan wil ik haar bezoeken en troosten... Maar Antoon, wilt ge mij helpen en 't arm Pauwelken naar mijn vader leiden?

— Zeker, Lysbethlief... maar zoudt ge ook niet derwaarts gaan?

— Neen, neen, ik wil mijn goede moeie trouw blijven... Tracht niet meer mij tot andere gedachten te brengen, hoogstens zal ik misschien bij vrienden gaan, maar niet de stede verlaten...

— Maar Lysbeth, gij ook verkeert in gevaar...

De maagd rees fier op; de bleekheid week van haar gelaat en de matheid uit haar blik.

— Ik durf 't gevaar onder de oogen zien, Antoon! sprak ze beslist. Niets, niets zal mij bewegen mijn plicht te verzaaken... Ook maagden kunnen moedig zijn...

Ravels moest zijn blik neerslaan, hij durfde niet in dit reine wezen staren.

— Welnu, 't zij zoo, gij blijft hier... en morgen breng ik Pauwelken naar Maria Hoorebeke...

— Maar bedenk, dat ge u door die daad verdacht maakt.

— Meent ge dat ik minder moed heb dan gij, Lysbethlief? Wij zijn één nu... één in willen en streven, in gevoelen en denken... en we zullen elkander steunen zoowel nu als later, wanneer de huwelijksband ons nog inniger vereenigt.

't Was reeds duister en nog zaten de geliefden zij aan zij...

— Ga nu, Antoon... ik vrees niets... God zal mij behouden in den nacht... morgen te zes uur bevind ik mij met Pauwelken aan het poortje... leid hem naar vader, die zeker wel weten zal waar oom zich ophoudt... dan vindt het arme kind toch zijn vader weer... meld ook de gevangenneming van moeie... wellicht kunnen de vrienden haar helpen. Antoon, ik reken op u... Maar Antoon, zeg nog niets over onze liefde, neen doe het niet, laat mij het eerst doen, vader is

zoo wantrouwend, hij werd ook zoo dikwijls misleid.

Lysbeth sprak snel en gebiedend; het teere van dit meisje scheen vervangen te zijn door iets mannelijks, verwekt door den toestand, waarin de verlatene zich nu bevond.

De jongeling verliet de woning langs achteren en begaf zich naar pater Antonius, die heden avond zich zelven overwonnen had, door niet naar de taveerne te gaan.

De monnik verwachtte den bezoeker, want toen Ravels aan 't zijpoortje van het klooster kwam, werd dit als door een onzichtbare hand ontsloten...

Hier kunnen we rustig spreken, maar verhef niet uw stem, want ook in 't klooster zijn verspieters... Weet gij Blommaerts schuilplaats?

— Nog niet eerwaarde vader, maar morgen, en Antoon vertelde wat Lysbeth van hem gevraagd had.

— Voortreffelijk, hernam pater Antonius, voortreffelijk, en hij lispelde wat verminkt Latijn... De Heere is met ons, vertaalde hij... Gij gaat naar Maria Hoorebeke, maar leidt het kind niet mee...

— Wat moet ik dan met den knaap doen?

— Ik zal hem van u overnemen... en ge vertelt aan uw beminde, dat krijgslieden hem u ontroofden... Geef een kleine snede in uw hand, en zeg, dat gij het kind verdedigdet, maar voor de overmacht bezwijken moest...

— En wat wilt ge met het jongske doen?

— Gij vraagt te veel, maar toch wil ik antwoorden: ik zal zijn zielke redden! Jongeling, een gewichtige taak wordt u toevertrouwd, toon u een ijverige dienstknecht des Heeren... Wij zijn u genegen... op mijn verzoek zult gij niet aangesteld worden, eer uw huwelijk met Lysbeth voltrokken is...

— Hebt gij er met den heer baljuw over gesproken?

— Twijfelt ge aan mijn woord? Wees gelaten en moedig, ga nu, ik schenk u mijn zegen!

Pater Antonius leidde den jongeling weer heen.

Ravels spoedde zich nu naar huis. Reeds nauwer en nauwer trok hij het net over zich, maar de oogenblikken van spijt waren luttel.

Hellend toch is de weg des kwaads... en Ravels gleed snel naar beneden.

Als een dief sloop hij zijn woning binnen; voor zijn moeder schaamde hij zich nog.

Een hand greep hartstochtelijk de zijne, warme lippen drukten zijn wang en iemand fluisterde hem toe: «Kom mee, Antoon... ik moet u spreken...

— Nu niet Geertje... neen nu niet, ik ben vermoeid, verzelde de jongeling.

De hand klemde de zijne driftiger... nagelen persten in 't vleesch.

— Ge wilt me ontloopen... maar ik laat u niet los... thans zult ge mij aanhooren... uw moeder is ter ruste, fluisterde de dienstmaagd.

Ravels liet zich in een zijkamer sleuren. Hij zag de deerne niet, maar gevoelde haar adem, haar gloeiende hand...

— Antoon, wat zult ge nu doen... ik zal moeder worden!

Die bekentenis trof Ravels geweldig... een oogenblik duizelde hij en moest zich aan een meubel steunen.

— Wat zult ge doen... ik laat me niet verschoppen,, ik ben geen straatdeerne... wat zult ge doen, Antoon?

— Ik weet het niet... laat mij nadenken!

— Nu eisch ik uw antwoord, nu, nu! Zult ge mij niet huwen?

— Ik kan niet... ik heb geen bestaan... Geertje, wees redelijk.

— Ben ik onredelijk, als ik u naar uw plannen vraag, ben ik onredelijk als ik mij niet openlijk te schande breng?

— Ik weet een uitkomst, Geertje, hernam de jongeling aarzeld... Ik zal u uithuwelijken aan een braven man...

— Mij uithuwelijken... mij verstooten dus! Neen, Antoon, ik zweer u, dat ik mij niet verstooten laat... Liever riep ik uw moeder toe, wat ons vereenigt...

— Gij zijt onhandelbaar! Terg mij niet... Weet, dat ik u aan de deur werpen kan!

— Maar ik zal terugkeeren... ik zal als een hond op uw dorpel liggen... ik zal u volgen op straat, op de markt, in de kerk, hernam ze hartstochtelijk.

— Stil toch, denk aan moeder!

— Ha, ik terg u... neen, gij tergt mij. Hoed u, Antoon, hoed u, of ik schreeuw, ik wek uw moeder en beken haar alles! En uw moeder is rechtvaardig, zij zal mij niet weggagen... zij zal u dwingen mij te huwen...

— Niemand kan mij dwingen... en eens vooral zeg ik

u, 'k huw u niet... Meent ge, dat ik mij bespottelijk wil maken voor de gansche stad...

— Mijnheere is te hoog... maar zoo fier waart ge niet, toen ge mij voor 't eerst kustet en ik u smeekte het niet te doen... O! waarom luisterde ik niet naar de stemme van mijn geweten... maar nu is het te laat... nu ben ik niet meer de reine... en toch heb ik nog eerbied voor mij zelven, toch zult ge me niet op de strate werpen!

— Ik spreek nu ernstig en kalm... 'k Herhaal u, Geertje, dat ik u niet huwen kan...

— Gij moet... bij de H. Maagd Maria... gij moet!

— Drijf me niet tot 't uiterste! Weet dat ik thans een machtige plaats bekleed en u in den kerker werpen kan... u betichtend van hetgeen ik wil... van ketterije, van hekserije, kortom van iets, dat u ten verderve voeren zal. Weet, dat het in mijn macht is, u te laten folteren op gruwelijke wijze... met messen in uw lijf laten steken om teekens van tooverije te beproeven, u te vernederen voor rabauwen en straat-deernen! Drijf mij niet tot 't uiterste!

— Antoon, gij zijt een duivel... een duivel! En, H. Maagd... zulk een schonk ik mijn liefde... zulk een vertrouwde ik... Wat ben ik ongelukkig... wat is een vrouw op deze slechte wereld? Ja, ge hebt mijn trots gebroken... ik weet, dat ge met uw oom hebt getwist om dien post te verwerven, ik weet, dat ge me vernietigen kunt... en ge zoudt het doen ook... want ge zijt een duivel, een duivel!

De arme dienstmeid, de misleide, de bedrogene snikte krampachtig, want ze gevoelde haar onmacht, haar wee, haar schande...

— Geertje, wees redelijk en huw den man, die u beminnen zal.

— Wie is hij? Noem zijn naam... ik moet me onderwerpen, want ik heb een heks zien sterven.

— Robert Dael...

— Schele Bert! riep Geertje verschrikt...

— Stil toch, moeder slaapt wellicht nog niet...

— Gij zijt een duivel, de gemeenste schurk der stede, wilt ge schele Bert vader van uw kind doen zijn, hoort ge, van uw kind! Nooit, nooit, Antoon, liever sprong ik in de Schelde, maar neen, ook dat durf ik niet... en ge weet, dat ik niet durf...

— Wees toch kalmer! Robert Dael is geen schurk, ten onrechte vertelt men kwaad van dien jongeling...

— Zwiig, zwiig, ge veinst, en gij durfde mij eens van liefde spreken, en levert me nu over aan een rabauw, een dief, een moordenaar misschien.

Ravels dacht aan Berts bekentenis van den sluipmoord... en een oogenblik be kroop hem deernis met de dienstmeid, maar zijn zelfzucht, zijn eigenbelang verdreef het beter gevoel en hij hernam troostend:

— Ik verzeker u, dat Robert Dael niet de man is, voor wien men hem houdt. Geertje wees redelijk, ik zal uw echtgenoot een goed ambt bezorgen, en hij zal een deftig burger der stede zijn...

— Ik ben een weeze... niemand bekommert zich om mij... doe wat ge wilt! Mijn weerstand is spoedig gebroken, nietwaar... maar ik begrijp mijn onmacht! Gij zijt nu een dienaar der Inkwisitie... en zulk een dienaar is almachtig. Wat is Titelmans geworden? Doe met mij wat ge wilt, maar God zal u straffen... Lever mij over aan uw werktuig... aan den rabauw... mijn leven zal spoedig door hem gebroken worden...

— Ge zult nog gelukkig zijn, Geertje!

— Zwiig... wat bekommert u mijn geluk...

— Gij zult alles geheim houden... ook tegenover moeder...

— Wees gerust, duivel... ik wil immers niet sterven als een heks... en gij zijt een dienaar der H. Inkwisitie... ik ben uw slachtoffer... handel zooals ge wilt!

— We zullen het huwelijk niet lang uitstellen...

— Neen, want gij zoudt in schande kunnen komen... leid mij morgen naar den rabauw... een dienaar der H. Inkwisitie kan wel een geestelijke vinden, die de geboden der kerke schendt en een huwelijk bespoedigt... Maar God zal u straffen...

En snikkend ging de arme deerne heen, om op haar kamerke uit te weenen... neen, niet uit te weenen, want ze begreep dat gansch haar leven een weg van smarte zijn zou.

Lang bleef Ravels in de duistere kamer zitten mijmeren...

Blommaert gevlucht, zijn gade in den kerker... Heins

gevangen... Geertje aan een schurk overgeleverd..., dat alles was zijn werk! O! hij had het reeds verre gebracht, al bekleedde hij nog niet zijn gewichtig ambt.

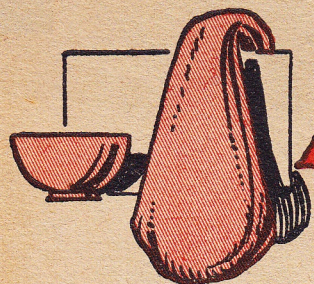
En morgen hernam hij zijn taak, morgen zou hij een schuldeloos knaapje in 't onheil storten, en de rol van spion vervullen, om nieuwe slachtoffers te treffen... En Lysbeth, de reine, moest hij misleiden...

Neen, neen, nu kon hij niet aan die maagd denken, want dan voelde hij haar blik op zich rusten...

— Ik kan en wil niet meer terug, dacht Ravels toen hij eindelijk naar zijn kamer sloop.

EEN

HELDEN

STRIJD

*of de kapitein
der boschgeuzen*

door A. HANS

EEN

HELDENSTRIJD

OF

De Kapitein der Boschgeuzen

door

A. HANS

EVANGELISATIE DRUKKERIJ

Groendreef, 67, Brussel

—
1926